

Nu fără podoabe

MEDITAȚIE

GELU ARCADIE MURARIU
Publicist, SUA

Putem doar să ne imaginăm, în mod vag, cât de mult a pierdut natura din frumusețea inițială, ca urmare a blestemului pronunțat asupra ei în urma păcatului săvârșit de Adam, dar ea rămâne suficientă în sine, etalându-și rudimentele de frumusețe, podoabe și rodnicie, fără a se rușina de „goliciumea” ei și fără nevoia de a apela la accesorii.

Nu tot așa stau lucrurile cu noi, intenționații purtători ai chipului Creatorului – podoaba supremă. Goliciumea umană se reflectă acum în toți, și va dăinui etern, în detrimentul perpetuu al celor care nu și-o „acoperă”, în felia de eternitate acordată lor pe această planetă. Este drept că ne dăm în vânt după podoabe, din păcate după cele mai trecătoare, mai ieftine și mai străvezii, care nu acoperă goliciumea, ci doar o maschează...

Ideea de „podoabă” sugerează cel mai bine lipsa de perfecțiune a ființei noastre, constatată prin comparație cu specimene mai favorizate prin naștere, sau revelată prin raportare la un ideal, sau un canon. Canonul ideal, însă, a fost părăsit, pierdut, odată ce Poarta s-a închis definitiv în spatele perechii de exilați, fără a fi putut fi importat la răsărit de Eden. Încercarea de a restaura acest canon nu poate rezulta decât în stabilirea unei varietăți de etaloane inferioare, locale, etnice, care ne iau ochii cu strălucirea lor falsă.

Constatarea lipsei de perfecțiune va lăsa indiferenți pe foarte puțini indivizi, dar va naște, în marea lor majoritate, dorința, simțită personal în grade diferite, de a-și îmbunătăți frumusețea sau de a suplini lipsa ei, prin accesorii și

ornamente, adică adausuri din afară, toate fabricate din elementele comune, perisabile, ale exilului.

Părăsind Edenul și inocența cu șorțuri cusute din frunze de smochin, lăsând în urmă perfecțiunea intenționată de Creator, prima pereche de oameni începea lunga dispensație a dependenței de o multitudine de lucruri, toate surrogate ale suficienței edenice furnizate de El. Recuperarea idealului edenic a rămas de-atunci preocuparea general moștenită, căreia i ne supunem cu toții, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Apelând la podoabe, căutăm să sporim aspectul vizibil al ființei noastre, să ne șlefuiim imaginea proiectată în lume, fiind mai puțin, sau deloc, conștienți de nevoia lăuntruului de a fi împodobit prin virtuțile care-i lipsesc. Lipsa de echilibru între exteriorul spoit și interiorul neglijat revelează una dintre carențele majore ale condiției umane.

Oricât de mult am pierdut în frumusețe fizică, mult mai mult am pierdut în omul lăuntric, practic murind față de Creatorul nostru. Hidoșenia păcatului ne face incompatibili cu splendorile edenice. Nu ne putem prezenta în fața Sa în „goliciumea” neascultării și nici cu podoaba faptelor noastre așa-zis bune, ci doar „îmbrăcați în podoabe sfinte” (Psalm 96:9), și acestea furnizate tot de El, celor suficient de înțelepți ca să le prețuiască, dorească și ceară, la fel cum a furnizat haine din piele primei perechi, la începutul tristei dispensații pe care o trăim încă în prezent. Acoperirea goliciumii trupesti s-a făcut ușor, furnizată de animale; acoperirea goliciumii lăuntrice L-a costat **integral** pe Creator!

În realismul ei fără menajamente, analizând situațiile mai versat decât orice ochi uman, cartea Proverbelor declară atât de plastic faptul ironic, dar trist, că „*Femeia frumoasă și fără minte este ca un inel de aur pus în râul unui porc*” (11:22). Bineînțeles că principiul nu se aplică doar la „sexul frumos”. Fiind, însă, mai expuse primejdiei, în căutarea după aspectul fizic, apostolul se adresează femeilor credincioase, dar cu o recomandare apăsătoare pentru amândouă sexele, „*Podoaba voastră ... să fie omul ascuns al inimii, în curăția*

nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3-5). **Ideea este că la urma urmei avem nevoie de podoabe ca să devenim compatibili cu țărâmul ceresc și ca să ne putem întoarce la Creatorul nostru.**

Modelul rămâne Hristos, exemple pilduitoare înaintașii în credință, îndreptarul zilnic cuvintele Scripturii și ajutorul în nevoie Duhul lui Dumnezeu.

Apostolul ne amintește că „*părțile trupului, care par vrednice de mai multă cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe*” și vede în acest efort o paralelă cu Biserica, în care „*Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel, ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste ...*” (1 Corinteni 12:23-24). Se afirmă aici eradicarea comparației și a competiției în viața și lucrarea Bisericii, fiind cu toții chemați să ne conformăm principiului egalității în fața Domnului. Ni se cere podoaba doar ca să fim ridicați la standardul cerut de frumusețe duhovnicească, nu ca să ieșim în evidență.

Căutarea mea și a ta va trebui să fie nu numai după „darurile cele mai bune”, ci și după virtuțile cu care Duhul a decis că avem nevoie să fim împodobiți!

